

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 48.599/1/V
VAN 14 SEPTEMBER 2010

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste vakantiekamer, op 27 juli 2010 door de Vlaamse minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 24 september 2010, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen", heeft het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond ¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2.1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet bevat uiteenlopende aanpassingen in een aantal basisdecreten van het Vlaamse Gewest inzake het huisvestingsbeleid.

De aanpassingen betreffen zowel technisch-juridische wijzigingen als de uitwerking van nieuwe beleidsinzichten. De beleidsmatige wijzigingen hebben onder meer betrekking op de woonkwaliteitsbewaking, op de regels inzake het toezicht op de sociale woonactoren, op het statuut en de opdrachten van de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen, en op de opdrachten en de organisatie van de sociale huisvestingsmaatschappijen.

2.2. De belangrijkste wijzigingen betreffen de woonkwaliteitsbewaking. Op dit vlak worden aanpassingen aangebracht in het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 (hierna: Heffingsdecreet), het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers (hierna: Kamerdecreet) en het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (hierna: Vlaamse Wooncode).

Deze aanpassingen behelzen onder meer:

- het op elkaar afstemmen van de drie vermelde decreten, die elk momenteel kwaliteitsnormen voor huisvesting bevatten; in het Heffingsdecreet wordt voortaan geen eigen regeling betreffende deze normen meer opgenomen, maar wordt op dit

⁽¹⁾ Aangezien het gaat om een voorontwerp van decreet, wordt onder "rechtsgrond" de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

vlak verwezen naar de Vlaamse Wooncode (wat betreft woningen) en het Kamerdecreet (wat betreft kamers of studentenkamers);

- het mogelijk maken van de ambtshalve uitreiking van conformiteitsattesten door de lokale besturen;
- het schrappen van de gefaseerde invoering van de conformiteitsattesten;
- het uitbreiden van de strafbaarstelling van het verhuren of het ter beschikking stellen van een verkrotte kamer of woning, tot het te huur stellen van zulk een kamer of woning;
- het uitbreiden van de mogelijkheden die ter beschikking staan van de rechter in het raam van een herstellvordering; naast het opleggen van renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerkzaamheden, wordt de rechter de mogelijkheid gegeven de overtreder te verplichten om aan het betrokken pand een andere bestemming te geven, of om het te slopen;
- het opleggen van een vergoeding voor de controles van de door de rechter opgelegde werken of verrichtingen;
- de invoering in hoofde van de kopers van een kamer of woning ten aanzien waarvan een herstelmaatregel is opgelegd van de verplichting tot uitvoering van die maatregel;
- het bieden aan de koper van een pand waarop een herstellvordering rust of dat het voorwerp uitmaakt van een herstelmaatregel, van de mogelijkheid de nietigheid van de verkoopovereenkomst in te roepen, wanneer de verkoper de koper van het bestaan van die vordering of van die maatregel niet op de hoogte heeft gesteld op de in het Kamerdecreet of de Vlaamse Wooncode bepaalde wijze;
- de uitbreiding van de bevoegdheid om feitelijke vaststellingen in een proces-verbaal op te nemen tot andere ambtenaren dan de wooninspecteurs;

- het verduidelijken van de verhaalbare kosten inzake de herhuisvesting van bewoners van ongeschikt of onbewoonbaar verklaarde woningen;
- het toevoegen aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten van de vereisten inzake minimale energetische prestaties.

VOORAFGAANDE VORMVEREISTEN

3. Op zijn vergadering van 23 juli 2010 besliste de Vlaamse Regering tegelijk advies te vragen aan de Vlaamse Woonraad ² en aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

In dat verband dient eraan te worden herinnerd dat, al kan het nog niet vervuld zijn van vormvereisten, sinds de wijziging van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, bij de wet van 2 april 2003, niet meer leiden tot de niet-ontvankelijkheid van de adviesaanvraag, het beginsel blijft dat de afdeling Wetgeving pas om advies kan worden gevraagd dan nadat het betrokken voorontwerp alle achtereenvolgende stadia van de administratieve voorbereiding heeft doorlopen en het tot het vaststellen van het ontwerp bevoegde orgaan de mogelijkheid heeft gehad het ontwerp eventueel aan te passen in het licht van de vervulde vormvereisten. Aldus wordt vermeden dat de Raad van State advies zou uitbrengen over een niet-definitieve ontwerptekst en wordt gewaarborgd dat het advies kan worden uitgebracht met volledige kennis van alle terzake relevante elementen ³.

⁽²⁾ Dat advies is vereist op grond van artikel 21, § 2, van de Vlaamse Wooncode.

⁽³⁾ Advies 41.417/AV tot 41.420/AV van de algemene vergadering van de afdeling Wetgeving van de Raad van State, *Parl. St.*, Kamer, DOC 51 2720/001.

In ieder geval dienen wijzigingen die nog aan het ontwerp zouden worden aangebracht ten gevolge van het advies van de Vlaamse Woonraad, om advies te worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

4. De artikelen 23 en 42 van het ontwerp strekken ertoe artikel 17*bis*, § 1, van het Kamerdecreet en artikel 20*bis*, § 1, van de Vlaamse Wooncode aan te vullen met bepalingen op grond waarvan de strafrechter de overtreder kan bevelen aan het betrokken goed een andere bestemming (dan een woonbestemming) te geven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 of om het goed te slopen wanneer hij vaststelt dat het niet in aanmerking komt voor de uitvoering van werken opdat het zou voldoen aan de veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten.

Die maatregelen, die vergelijkbaar zijn met de handhavingsmaatregelen inzake stedenbouw of leefmilieu, kunnen worden gekoppeld aan het concept van de teruggave dat wordt aangewend in artikel 44 van het Strafwetboek. Het Grondwettelijk Hof oordeelde met betrekking tot zulke maatregelen wat volgt:

"B.3.3. De in artikel 149, § 1, van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalde herstelmaatregelen vallen binnen het concept van teruggave dat wordt aangewend in artikel 44 van het Strafwetboek.

B.3.4. Hoewel zij een burgerrechtelijk karakter heeft, is de teruggave verbonden met de openbare orde en is zij door sommige aspecten een met de strafsancie onlosmakelijk verbonden accessorium; zij is namelijk het verlengde ervan, nu zij erop gericht is -buiten de strafrechtelijke veroordeling - te vermijden dat de situatie van overtreding blijft voortbestaan.

B.3.5. In zoverre artikel 149, § 1, van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalt dat de rechter herstelmaatregelen beveelt en de termijn voor de uitvoering ervan bepaalt, is het in overeenstemming met de krachtens artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 aan de decreetgever verleende machtiging: het recht om de niet-inachtneming van de decreten strafbaar te stellen en om de straffen wegens de niet-inachtneming te

bepalen, impliceert het recht om de verwijdering van het voorwerp van het misdrijf op te leggen en de modaliteiten ervan te regelen" ⁴.

Deze overwegingen gelden *mutatis mutandis* voor de maatregelen bedoeld in het ontworpen artikel 17*bis*, § 1, tweede lid, van het Kamerdecreet en in het ontworpen artikel 20*bis*, § 1, derde lid, van de Vlaamse Wooncode. Het invoeren van die maatregelen behoort derhalve tot de bevoegdheid van de decreetgever.

5. Luidens het ontworpen artikel 17*quinqües* van het Kamerdecreet (artikel 26 van het ontwerp) en het ontworpen artikel 20*quinqües* van de Vlaamse Wooncode (artikel 45 van het ontwerp) brengt de overtreder (van zekere bepalingen van die decreten) vóór het sluiten van de overeenkomst tot overdracht van een zakelijk recht, de "kandidaat-houder" van het zakelijk recht ervan op de hoogte dat op het goed een vordering of een veroordeling als vermeld in respectievelijk artikel 17*bis*, § 1, van het Kamerdecreet of artikel 20*bis*, § 1, van de Vlaamse Wooncode rust. In de overeenkomst tot overdracht van het zakelijk recht ⁵ wordt vermeld dat op het goed zulk een vordering of veroordeling rust. Met behoud van het recht voor de houder van het zakelijk recht om een schadevergoeding te eisen, vernietigt de rechtbank, op vordering van de houder van het zakelijk recht, de titel van overdracht van het zakelijk recht als de overtreder niet heeft voldaan aan de genoemde verplichting tot mededeling en vermelding erin. Uit de memorie van toelichting blijkt dat met die bepalingen wordt beoogd een bijkomende bescherming te verlenen aan de kandidaat-verwerver van een zakelijk recht op het betrokken goed, die in geval van veroordeling gehouden is de opgelegde werken of verrichtingen uit te voeren.

Voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, hebben de Grondwetgever en de bijzondere wetgever aan de gemeenschappen en de gewesten de volledige bevoegdheid toegekend tot het uitvaardigen van regels die eigen zijn aan de hun toegewezen aangelegenheden. Behoudens andersluidende bepalingen heeft de bijzondere

(4) Grondwettelijk Hof, nr. 154/2003, 26 november 2003, B.3.3 tot B.3.5; zie ook o.m. Grondwettelijk Hof, nr. 152/2002, 15 oktober 2002, B.4.1 tot B.5.6; Grondwettelijk Hof, nr. 139/2002, 9 oktober 2002, B.4.1 tot B.4.4 en Grondwettelijk Hof, nr. 57/2002, 28 maart 2002, B.4.1 tot B.5.6.

(5) Alsook in een afzonderlijke akte: zie het ontworpen artikel 17*quater* van het Kamerdecreet en het ontworpen artikel 20*quater* van de Vlaamse Wooncode (artikelen 25 en 44 van het ontwerp).

wetgever het gehele beleid inzake de door hem toegewezen aangelegenheden aan de gemeenschappen en de gewesten overgedragen ⁶.

De decreetgever, die bevoegd is om kwaliteits- en veiligheidsnormen vast te stellen voor woningen en kamers ⁷, vermag in het raam van die bevoegdheid herstelmaatregelen op te leggen (zie opmerking 4). Juist omdat die herstelmaatregelen samenhangen met de doelstelling om de kwaliteit en de veiligheid van woningen en kamers te waarborgen, kan de decreetgever bepalen dat die maatregelen ook gelden ten aanzien van de koper of de nieuwe houder van een zakelijk recht, kan hij hieromtrent een informatieverplichting instellen in hoofde van de vroegere eigenaar van het goed, en kan hij aan de miskennen van deze verplichting sancties verbinden. Dat deze sancties een burgerrechtelijk karakter hebben, doet niets af aan de bevoegdheid van de decreetgever nu het gaat om een specifieke sanctie die een voldoende nauwe band vertoont met de tot de bevoegdheid van de gewesten behorende aangelegenheid van de huisvesting ⁸.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 17

6. In artikel 10, § 1, eerste lid, van het Kamerdecreet dient, analoog met het ontworpen artikel 7, § 1, eerste lid, van de Vlaamse Wooncode (artikel 34, 1/, van het ontwerp), te worden ingeschreven dat de conformiteit met de in het Kamerdecreet bedoelde normen in een conformiteitsattest kan worden vastgesteld door het college van burgemeester en schepenen, op eigen initiatief of op verzoek. Alleen op die wijze wordt de bedoeling van de stellers, uitgedrukt in de memorie van toelichting bij artikel 17 van het ontwerp, om de ambtshalve uitreiking van het conformiteitsattest mogelijk te maken, gerealiseerd.

⁽⁶⁾ Zie o.m. de arresten vermeld in voetnoot 4.

⁽⁷⁾ Grondwettelijk Hof, nr. 73/98, 17 juni 1998, B.5 tot B.11.

⁽⁸⁾ Zie over de mogelijkheid van de decreetgever tot het invoeren van specifieke afwijkingen van de regels van het Burgerlijk Wetboek: Grondwettelijk Hof, nr. 51/93, 1 juli 1993, B.1.6 en Grondwettelijk Hof, nr. 101/2008, 10 juli 2008, B.23.1; zie ook Grondwettelijk Hof, nr. 69/2005, 20 april 2005, B.13.2.

Artikelen 23 en 42

7. Artikel 17*bis*, § 1, van het Kamerdecreet en artikel 20*bis* van de Vlaamse Wooncode bepalen thans dat de rechtbank een dwangsom kan bepalen per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de in die bepalingen bedoelde werken. In het ontwerp wordt in deze mogelijkheid niet voorzien voor de verplichting tot herbestemming of sloop. De stellers van het ontwerp dienen na te gaan of ook geen dwangsom moet kunnen worden opgelegd in geval van niet-uitvoering van het bevel tot het geven van een andere bestemming van het goed of tot sloping ervan.

8. In het ontworpen artikel 17*bis*, § 6, van het Kamerdecreet (artikel 23, 4/, van het ontwerp) en het ontworpen artikel 20*bis*, § 6, van de Vlaamse Wooncode (artikel 42, 5/, van het ontwerp) wordt voorzien in een controle ter plaatse door een ambtenaar van het intern verzelfstandigd agentschap Inspectie RWO die is aangewezen als wooninspecteur of als ambtenaar met opsporings- en vaststellingsbevoegdheid en in het opstellen van een proces-verbaal van vaststelling, in het geval de overtreder de gevorderde of door de rechtbank opgelegde werken of verrichtingen vrijwillig heeft uitgevoerd. Die controle kan aanleiding geven tot het opstellen van een proces-verbaal van uitvoering, dat vereist is opdat het college van burgemeester en schepenen een conformiteitsattest zou kunnen toekennen. De controle kan slechts plaatsvinden na het betalen van een vergoeding, waarvan het bedrag en de inningswijze door de Vlaamse Regering worden bepaald.

Vraag is of deze vergoeding kan worden beschouwd als een retributie, dan wel of ze een belasting is. Die vraag is van belang nu enkel in het eerste geval de delegatie aan de Vlaamse Regering om het bedrag van de vergoeding te bepalen, toelaatbaar is. Wanneer het zou gaan om een belasting, vloeit uit het in artikel 170 van de Grondwet opgenomen legaliteitsbeginsel inzake belastingen voort dat de decreetgever zelf het bedrag van de "vergoeding" dient te bepalen.

Men weet dat retributies de vergoeding zijn voor een dienst die de overheid presteert ten voordele van de bijdrageplichtige, individueel beschouwd, en dat er een

redelijke verhouding moet bestaan tussen het bedrag van de retributie en de kostprijs of de waarde van de door de overheid gepresteerde dienst ⁹.

Te dezen zou kunnen worden vooropgesteld dat de kosten die voortvloeien uit de genoemde controles verbonden zijn aan de toekenning van de conformiteitsattesten die, na het opleggen van de in de ontworpen bepalingen bedoelde werken of verrichtingen, slechts kunnen worden uitgereikt nadat die controles hebben plaatsgevonden en een proces-verbaal van uitvoering is opgesteld. Er dient evenwel te worden op gewezen dat in artikel 11, vierde lid, van het Kamerdecreet en in artikel 8, § 1, derde lid, van de Vlaamse Wooncode reeds wordt voorzien in een delegatie aan de Vlaamse Regering om de vergoeding te bepalen die voor de afgifte van het conformiteitsattest kan worden gevraagd. Het is slechts wanneer bij het bepalen van deze vergoeding geen rekening werd gehouden met de kost van de genoemde controles, dat nog een afzonderlijke vergoeding voor het verrichten van die controles als retributie kan worden gevraagd. Bovendien zal er bij het bepalen van het bedrag van de vergoeding rekening moeten worden gehouden met het zo-even in herinnering gebrachte evenredigheidsbeginsel.

9. Uit de memorie van toelichting blijkt dat er een verschil is tussen het proces-verbaal van vaststelling, bedoeld in het ontworpen artikel 17*bis*, § 6, eerste lid, van het Kamerdecreet (artikel 23, 4/, van het ontwerp), dat ook door bepaalde andere ambtenaren dan de wooninspecteurs kan worden opgesteld, en het proces-verbaal van uitvoering, bedoeld in het ontworpen artikel 17*bis*, § 6, derde lid, van dat decreet, dat enkel door de wooninspecteurs kan worden opgesteld. Nu in het ontworpen artikel 17, § 6, derde lid, van het Kamerdecreet wordt bepaald dat, behoudens bewijs van het tegendeel enkel het proces-verbaal van uitvoering als bewijs van het herstel (en van de datum ervan) geldt, is het verwarringstichtend om in het ontworpen artikel 17, § 6, eerste lid, *in fine*, te bepalen dat het proces-verbaal van vaststelling "als bewijs van de uitvoering van de werken of de verrichtingen" geldt. De laatstgenoemde bepaling dient derhalve te worden herzien.

⁽⁹⁾ Zie bijv. Grondwettelijk Hof, nr. 44/2010, 29 april 2010, B.3.

Een gelijkaardige opmerking geldt ten aanzien van het ontworpen artikel 20*bis*, § 6, eerste lid, van de Vlaamse Wooncode (artikel 42, 5/, van het ontwerp).

Artikel 29

10. Conform de in het Wetboek van Strafvordering gehanteerde terminologie, schrijve men *in fine* van het ontworpen artikel 21, eerste lid, van het Kamerdecreet "officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings" in plaats van "officier van gerechtelijke politie en hulpofficier van de procureur des Konings" ¹⁰.

Artikelen 38 en 39

11. Bij de ontworpen artikelen 15, § 2, vierde lid, en 17, vijfde lid, van de Vlaamse Wooncode (artikelen 38, 4/, en 39, 2/, van het ontwerp) wordt bepaald dat, wanneer de Vlaamse Regering binnen een termijn van drie maanden geen uitspraak doet over het beroep tegen een beslissing van de burgemeester tot ongeschiktheid, onbewoonbaarheid of overbewoning van een woning of tegen het stilzitten van de burgemeester, het beroep wordt geacht ingewilligd te zijn.

Aldus wordt een beroep gedaan op het procédé van de stilzwijgende beslissing, waartegen tal van bezwaren rijzen.

Zo is het aanwenden van zulk een procédé niet bevorderlijk voor de rechtszekerheid, al was het maar omdat een schriftelijke beslissing ontbreekt, wat tot bewijsproblemen aanleiding kan geven, en de stilzwijgende beslissing in beginsel niet op dezelfde wijze zal worden meegedeeld of bekendgemaakt als gewone beslissingen, met alle gevolgen van dien voor de kenbaarheid en de aanvechtbaarheid van dergelijke stilzwijgende beslissingen. Meer bepaald sluit het procédé van de stilzwijgende beslissing hierdoor ook grotere risico's in voor een schending van de belangen van derden die, op een impliciete, doch daarom niet minder verstrekkende wijze, in het gedrang kunnen komen.

⁽¹⁰⁾ Eenzelfde verbetering zou overigens dienen te worden aangebracht in het bestaande artikel 20, § 2, eerste lid, van de Vlaamse Wooncode.

In de tweede plaats kan het procédé van de stilzwijgende beslissing in strijd komen met het algemeen belang, in de mate dat dergelijk procédé tot gevolg kan hebben dat impliciet beslissingen worden genomen zonder dat een zorgvuldige voorbereiding en afweging van alle betrokken belangen gebeurt. Daarenboven missen die beslissingen een formele motivering, wat de wettigheidscontrole erop kan bemoeilijken ¹¹.

Er wordt dan ook best geen beroep gedaan op het procédé van de stilzwijgende beslissing. Zulks klemmt te dezen des te meer nu dat procédé als gevolg heeft dat, enerzijds, de betrokken eigenaars, bewoners, of, in de gevallen bedoeld in de ontworpen artikelen 15, § 2, tweede lid, en 17, derde lid, van de Vlaamse Wooncode de burgemeester, niet worden gehoord voor het totstandkomen van de beslissing (en bijgevolg een essentiële waarborg voor de betrokkenen ontbreekt) en, anderzijds, het belet dat de nodige maatregelen kunnen worden genomen ter uitvoering van de ongeschikt-, onbewoonbaar- of overbewoondverklaring.

De ontworpen artikel 15, § 2, vierde lid, en 17, vijfde lid, van de Vlaamse Wooncode worden dan ook best herzien.

12. In het ontworpen artikel 15, § 2, derde lid, van de Vlaamse Wooncode dient te worden verwezen naar "paragraaf 1, vierde lid" in plaats van naar "paragraaf 1, eerste lid".

Artikel 47

13. In het ontworpen artikel 29bis, § 3, tweede lid, van de Vlaamse Wooncode wordt onder meer bepaald dat, in geval van beroep bij de Vlaamse Regering tegen de vernietiging door de toezichthouder voor de sociale huisvesting van de erin bedoelde beslissingen, de vernietiging definitief wordt bij gebrek aan uitspraak binnen de gestelde termijn van vijfenveertig dagen vanaf de betekening van het beroep.

⁽¹¹⁾ Zie in dit verband R.v.St., nr. 129.417, 18 maart 2004, Salaets en Scheys-Coekaerts.

Ook wanneer deze regel toepassing vindt, komt geen behoorlijke besluitvorming tot stand, waardoor afbreuk wordt gedaan zowel aan de belangen van de betrokken instanties als aan het algemeen belang.

Ook de genoemde bepaling wordt derhalve best herzien.

14. Luidens het ontworpen artikel 29bis, § 4, eerste tot derde lid, van de Vlaamse Wooncode kan de toezichthouder voor de sociale huisvesting een administratieve geldboete, die kan oplopen tot 50.000 euro, opleggen aan de erin vermelde instanties wanneer die, na schriftelijk in gebreke te zijn gesteld, een overtreding handhaven van de bepalingen van de Vlaamse Wooncode of van de uitvoeringsbesluiten ervan die betrekking hebben op de voorwaarden om erkend te kunnen worden en te blijven, "een vergelijkbare overtreding plegen als vermeld in de ingebrekestelling", of een beslissing uitvoeren die werd geschorst of vernietigd.

Bij deze bepalingen dienen drie opmerkingen te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat, hoewel de bij de Vlaamse Wooncode en zijn uitvoeringsbesluiten opgelegde erkenningsvoorwaarden zeer divers van aard kunnen zijn, de miskenning ervan toch op dezelfde wijze wordt bestraft. Zulks kan op gespannen voet komen te staan met het beginsel van de evenredigheid van de straffen of de sancties, dat inhoudt dat de zwaarte van de straf of de sancties in verhouding dient te staan met de ernst van de feiten, met het vereiste van de voorzienbaarheid van straffen of sancties en met het gelijkheidsbeginsel. De stellers van het ontwerp dienen de genoemde bepaling op dit vlak te herbekijken.

Tweedens dient eraan te worden herinnerd dat ook de overtredingen die aanleiding kunnen geven tot het opleggen van administratieve sancties in voldoende nauwkeurige, duidelijke en rechtszekerheid biedende bewoordingen dienen te worden omschreven ¹², wat in de genoemde bepaling niet het geval is met de omschrijving "een vergelijkbare overtreding" als vermeld in de dagvaarding. Die woorden dienen derhalve

⁽¹²⁾ Zie bijv. Grondwettelijk Hof, nr. 62/2010, 27 mei 2010, B.8.2.

te worden geschrapt of te worden vervangen door een omschrijving waaruit duidelijk blijkt welke overtredingen worden bedoeld.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat met betrekking tot de bij het ontworpen 29*bis*, § 4, van de Vlaamse Wooncode in te voeren administratieve sancties, in dezelfde waarborgen dient te worden voorzien als die bepaald in artikel 102*bis*, §§ 3 tot 8, van die code. Aangezien sommige van die waarborgen slechts door de decreetgever kunnen worden ingevoerd, kan daartoe geen delegatie aan de Vlaamse Regering worden gegeven, maar dient zulks in het ontwerp zelf te gebeuren.

15. Luidens het ontworpen artikel 29*bis*, § 5, van de Vlaamse Wooncode bepaalt de Vlaamse Regering "de nadere regelen voor de toepassing van paragraaf [lees: de paragrafen] 2, 3 en 4". Het is niet duidelijk welke de juiste draagwijdte van die bepaling is.

Ofwel omvat die opdracht aan de Regering niets meer dan wat reeds vervat is in de algemene uitvoeringsbevoegdheid waarover de Vlaamse Regering beschikt op grond van artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. In dat geval is die opdracht overbodig en kan de genoemde bepaling dan ook uit het ontwerp worden weggelaten.

Ofwel reikt de aan de Vlaamse Regering verleende opdracht verder dan wat in de algemene uitvoeringsbevoegdheid is vervat. In dat geval dient die opdracht te worden gepreciseerd.

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van het ontworpen artikel 41, § 3, laatste zin, van de Vlaamse Wooncode (artikel 53, 2/, van het ontwerp).

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. SMETS,	staatsraad, voorzitter,
	E. BREWAEYS,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	M. RIGAUX,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. PAS, eerste auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

A.-M. GOOSSENS

J. SMETS